

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini izleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAS

HAFTALIK TOPLUMCU GAZETE

Yıl: 2 Sayı: 69 19 Nisan 1967 Fiyat: 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni:

ATTİLÂ AŞUT

Sorumlu Yönetmeni:

ERDOĞAN GÖNÜLLER

Yönetim Yeri:

Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3

Yazışma adresi:

P. K. 80 - TRABZON

Baskı: "Hâkimiyet" Basımevi

T.İ.P. Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı, Parlamentoda Karadeniz Teknik Üniversitesi'nin durumuna değindi:

«Üniversiteler, Halk Çocuklarına Kapalıdır!»

MİLLİ Eğitim Bakanlığınca hazırlanan «Karadeniz Teknik Üniversitesi Ek Kanun Tasarısı» Millet Meclisinde görüşülerek kabul edilmiştir. T.İ.P. Yozgat Milletvekili Yusuf Ziya Bahadınlı, kanun tasarısı ile ilgili görüşlerini şöyle açıklamıştır:

«Yurdumuzda Üniversite sayısının günden güne artması, millî eğitimimiz için olumlu bir

barektir. Üniversitelerin artması, Üniversiteden mezun olanların artması demektir elbette.

Cumhuriyet kurululandan bu yana Türk Üniversitelerinden mezunoların sayısı 167 bin kişidir. 40 yılda ilk, orta ve yüksek öğretim görevlilerinin miktarı ise 7,5 milyondur. Oysa 7,5 milyon kişinin tümü üniversite de okumak niyetiyle okula başlamış, ancak 167 bini bu amaca ulaşabilmistiştir.

Kimdir bu 167 bini talihi?

Sayın milletvekilleri, bunu bilmek zorundayız. Türk Üniversitelerinin amacı, Türk halkını yüksek öğrenimden geçirmek olduğuna göre, gerçekten halkımız üniversitelerde okuyabilmekte midir?

1948'de kabul ettiğimiz Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyannamesinde:

«Her insanın eğitimde hakkı vardır. Eğitim parasızdır, temel eğitim mecburidir. Teknik ve meslekî eğitim herkese açık olacaktır. Yüksek öğretimi, kabiliyeti ölçü sünde herkes için eşit ölçüde sağlanacaktır...» demektedir.

Bir de Anayasamızın 50. maddesi vardır:

«Devlet, maddî imkânlardan yoksun, başarılı öğrencilerin en yüksek öğrenim derecelerine ka-

dar çıkışlarını sağlamak amacıyla burslar ve başka yollarla gerekli yardımalar yapar..» buyurur.

(Sonu 2. de)

T.M.T.F. nelerle uğraşıyor?

Bir süre önce ilimizde bir zabıtâ olayı oldu. Olay kısaca şu: Hacıları taşıyan bir otobüsün önde Türk bayrağının asılması yasalara aykırı bulan bir Trafik Polisi, otobüsü durdurarak bayrağın indirilmesini ister. Şoför karşı koyar. Derten çekişme sırasında bayrak yırtılır. İşte o zaman kızılıca kıyamet kopar ve yasaları uygulamaktan başka suçu bulunan polis memuru, hâci yakınları tarafından linç edilmekten güç kurtulur.

Şimdi bir de olayın sonrasına bakalım:

Cumhuriyet yasalarının savunucusu ve koruyucusu olması gereken T.M.T.F. gibi Atatürk'ü bir kuruluştan Trabzon Yürütmeye Kurulu, yangan körükle gidercesine polisi suçlayan bir bildiri yayılmıştır. Hem de tam «milletiyetçi, mukaddesatçı» genen derneklerin ağızına yakışan bir garip «vatan, millet, Sakarya...» edebiyatıyla..

Ne diyelim: YAKIŞ-TIRAMADIK!

AVRADINI..

(Kazak Aptal 2)

Biri bizim evi sormuş,
Sormıyanın avradını...
Halkı bize karşı kurmuş,
Kurmıyanın avradını...

Gördüğüne «mîrim»
demîş,
«Ben bir gizli yerim»
demîş,
«Her yola girerim» demîş,
Girmiyanın avradını...

Hakkımızda nutuk çek-
miş,
Bizi dile verecekmiş,
Moskova'ya sürecekmiş,
Sürmiyenin avradını...

Osoldur, biz sağız»
demîş,
«Yüreğine dağız» demîş,
«Onu yoracagız» demîş,
Yormıyanın avradını...

Birinden sigara yakmış,
Üstümüzde duracakmış,
Gerekirse vuracakmış,
Vurrıyanın avradını...

ÂŞIK İHSANI

«SAVAS»

«KÜNİVERSİTELƏR, HALK ÇOCUKLARINA KAPALIDIR»

(Başı 1. de)

Uygulamada ise bunların tam tersi geçerlidir.

Elimizde bir istatistik var. 1963 yılı Ankara Üniversitesi giriş sınavına 15.330 öğrenci katılmıştır. Bu öğrenciler 163 resmi ve özel lise ve kolejlerden gelmişlerdir. Daha 27 liseden gelen öğrenciler başarı göstermişlerdir. Bu liselerin 11'i özel lise ve kolej, 4'ü Milli Eğitim Bakanlığının bağlı kolej. Geri kalan 12 resmi lise de İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa liseleridir.

İl'inin özel lise ve kolej olduğunu söyledik. Bunların da birkaçını ismen saymakta yarar var: Alman Lisesi, Amerikan Lisesi, Avusturya Erkek Lisesi, Avusturya Kız Lisesi, Amerikan Erkek Kolegeji, Amerikan Kız Kolegeji, Fransız Kız Lisesi v.b. Bunların hepsi de İstanbul'dadır.

En az başarılı liseler diğer küçük illerdedir. Hele doğu ve güneydoğu liselerinden gelmek pek güçtür.

Bugün köylü çocuğu nun üniversitede girmesi ise bir mucize sayılmalıdır. Bir defa 35 bin köyden ancak 20 bininde okul vardır, eğer okul demek mümkünse! 15 bin köyün çocuğu ise alfabe sizdir. Yani üniversite, bu çocuklara daha başın dan kapalıdır. Öbür okullar ise zaten açık değildir. Çünkü ilkokulu zor bitiren bir köylü çocuğu nun ortaokula gitmesi bir meseldir. Hadi orta

okulu bitirdi diyelim, ya lise? Liseyi de bitirse, üniversiteye girme şansı kaç binde bir!

Kasaba ve küçük şehirlerin çocuğu da bir anlamda köylü çocuğun dan geri kalmaz. Bir defa sınavı kazanma şansı pek zayıftır. İkincisi, kazandığı takdirde bir üniversite şehrinde kalabilmesi maddeten mümkün değildir. Üniversite, ancak bir dereceye kadar üniversite şehrinde oturanlarla, daha ötelerde oturup da maddi durumu daha iyi olanlar için parasızdır. Şu halde üniversitelerimiz ancak varlıklı ailelerin çocuklarına açıktır. Yoksullar, burada da kem talihiyle başbaşa bırakılmıştır.

Bugüne dek bir bilgin çıkıp da üstün zekâların, büyük şehirlerde varlıklı ailelerden, geri zekâların da küçük şehir, kasaba ve köylerde yoksul ailelerden çıktığını iddia etmemiştir. Bu duruma göre üniversiteler de büyük bir fırsat ve imkân eșitsizliği mevcut tur.

O halde üniversite açmadan önce, orada okuyacaklara zengin-fakir demeden her halk çocuğunu okutabilecek olanağı hazırlamak gerektir. Yani en başta burs yada parasız yurt sorunu birinci planda tutulmalıdır. Karadeniz Teknik Üniversitesi açılırken, bu hususun hiç mi hiç düşünülmüş olduğunu sanıyorum. Ve önmüzdeki kanun tassarısında da böyle bir dü-

YANKI

ÜÇ İŞIK

NİHAYET üç ışık doğdu Karadeniz'imizde... Buna üç ses diyebiliriz. Öyle korkak, pisirik, çıkışçı, sömürücü sesi değil bu ses.. Çile çeken, unutulmuş bulunan, sömürülen halkın sesi.. Kör gözleri açacak, iç ve dış kompradorlara «dur!» diyecek kadar güçlü bir ses bu..

Samsun'da «ÇALTI», Trabzon'da «Sömürge Karşı SAVAŞ», Ordu'da «UYANIŞ».

Bu ışıklar artık sönmeyecek, söndürülemeyecek. Bir ülkücüünün sesi kılılsa, elindeki ışıklar söndürülmeye çalışılsa, peşinden diğerleri gelecek, yüzlercesi bu işe doğru koşup, işığı yakacak ve seslerini daha gür, daha güçlü olarak duyuracaklardır.

«Geliyoruz, geleceğiz, yakındır» diyen büyyük halk ozanı Âşık İhsanî'ler tutuklevlerine atılacak ama, daha da yankılanacak, büyüğectir bu ses...

Dünya kurulaklı, bu daima böyle olmuş, böyle olacaktır. Başka çıkış yolu yoktur bunun. Kompradorlar böyle bileler...

KAVALCIOĞLU

şunceye rastlamadık.

Üniversitelerimiz, politik nedenlerle kurulan liselerin etkisi altındadır. Bunun için 5 yıllık plan hedeflerine uygun çalışmalar yapamamaktadır. Üniversitelerle Devlet Planlama Teşkilatı arasında hiçbir işbirliği olmadığı için, her yıl üniversitelerin çeşitli fakültelerine ayrılan kontenjanlar, memleketin ihtiyaçları bakımından anlamsız bir mahiyet taşımaktadır.

Yurdumuzun, fen ve teknik elemana ne kadar ihtiyacı olduğu bilinen bir gerçektir. Yine de sosyal bilimler okutan fakültelere 10 binlerce öğrenci alılarken, fen ve teknik öğretimi yapan fakültelere giren öğrenci sayısı gülünç derecede azdır.

Bir örnek vermek gerekirse, Türkiye gereğinden fazla hukukçuya sahiptir. Fakat hâlâ hukuk fakültelerimiz en çok öğrenci kabul etmekte rekor kırmaktadır.

Millet Meclisinde yük

sek öğrenim görmüş 358 milletvekilinden 14'ünün iktisatçı, 7'sinin maliyeci, 26'sının mühendis olması yanında 158'inin de hukukçu olması, kanımızı doğrulamaktadır.

Bu bakımdan Trabzon'da açılan üniversite nin Teknik Üniversite olması bizi sevindirmektedir.

Yeni bir üniversite açarken başta düşünülecek hususlardan biri de öğretim üyesi sorunudur.

Türkiye, nüfusuna göre üniversiteleri bakımından çok geri bir ülkedir. 7 üniversite içinde 31 fakülte vardır. 1935-1965 yılları arasında öğrenci miktarı 8 kat artmıştır. Sosyal bilimler okutan dallarda ise 13 misli çoğalmıştır. Buna karşılık öğretim üyesi ancak 5 kat artmıştır.

Türkiye'ye çok sayıda üniversite gereklidir elbette. Ancak, üniversite demek, bir bina demek değildir. Öğretim üyesi sağlanmadan üniversite açmak, bilimi ciddiye almamak demektir.»

ASKER MEKTUBU

“ibibikler öter ötmez,” değil
yol parası gelir gelmez ordayım
İsmail GENÇTÜRK